

Sygn. akt V Ca 498/13

POSTANOWIENIE

Dnia 17 kwietnia 2013 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie V Wydział Cywilny-Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Maja Smoderek (spr.)
Sędziowie:	SO Oskar Rudziński SR del. Paweł Duda

po rozpoznaniu w dniu **17 kwietnia 2013 r.** w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym
sprawy z wniosku E. W.

z udziałem (...)

o zezwolenie na złożenie do depozytu sądowego

na skutek apelacji uczestnika

od postanowienia Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie

z dnia 6 grudnia 2012 r. sygn. akt VI Ns 997/12

postanawia:

uchylić zaskarżone postanowienie i sprawę przekazać Sądowi Rejonowemu dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie do ponownego rozpoznania, pozostawiając temu sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania w instancji odwoławczej.

Sygn. akt V Ca 498/13

UZASADNIENIE

Wnioskodawca (...) E. W. wniosła o zezwolenie na złożenie do depozytu sądowego kwoty 1.262,43 złotych, z tytułu opłaty za zajęcie pasa drogowego w celu funkcjonowania pawilonu handlowego nr (...) znajdującego się w przejściu podziemnym pod (...)w rejonie Dworca(...) w W. oraz wniosła o zezwolenie na składanie w przyszłości do depozytu sądowego dalszych świadczeń z tytułu korzystania z pasa drogowego w celu funkcjonowania pawilonu handlowego nr (...) znajdującego się w przejściu podziemnym pod (...) w rejonie Dworca (...) w W..

Postanowieniem z dnia 6 grudnia 2012 roku Sąd Rejonowy dla Warszawy - Śródmieścia w Warszawie zezwolił (...) E. W. na złożenie do depozytu sądowego kwoty 1.262,43 złotych tytułem opłaty za zajęcie pasa drogowego zgodnie z treścią art. 40 ust. 3 w zw. z art. 40 ust. 8 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych w celu funkcjonowania pawilonu handlowego

nr(...) znajdującego się w przejściu podziemnym pod (...) w rejonie Dworca (...) w W.; zastrzegł, że powyższy depozyt może być wypłacony uczestnikowi (...); zezwolił na składanie w przyszłości do depozytu sądowego dalszych świadczeń z tytułu korzystania z pasa drogowego w celu funkcjonowania pawilonu handlowego nr (...) znajdującego się w przejściu podziemnym pod (...) w rejonie Dworca (...) w W., tj. opłaty za zajęcie pasa drogowego zgodnie z treścią art. 40 ust. 3 w zw. z art. 40 ust. 8 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych, w postaci iloczynu kwoty 1,30 zł za metr kwadratowy powierzchni pawilonu i liczby dni w danym miesiącu kalendarzowym, gdy staną się wymagalne, do czasu prawomocnego zakończenia postępowania administracyjnego prowadzonego w związku z wydaniem w dniu 15 czerwca 2012 r. przez Dyrektora Zarządu Dróg Miejskich w W. decyzji nr (...), bądź zgłoszeniem przez uczestnika postępowania gotowości do przyjęcia świadczenia; oraz orzekł o kosztach postępowania.

W swych rozważaniach Sąd Rejonowy wskazał, że zaistniały podstawy do złożenia przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego, z uwagi na spełnienie przesłanek określonych w art. 467 pkt 4 k.c. Wskazał przy tym, iż zgodnie z art. 693 k.p.c. sąd nie bada prawdziwości twierdzeń zawartych we wniosku, ograniczając się do oceny, czy według przytoczonych okoliczności złożenie do depozytu jest prawnie uzasadnione. Zgodnie natomiast z art. 693⁵ § 1 k.p.c. jeżeli dłużnik jest zobowiązany do świadczeń powtarzających się, a zachodzą warunki do złożenia do depozytu sądowego świadczeń już wymagalnych, sąd może zezwolić dłużnikowi na składanie w przyszłości do depozytu dalszych świadczeń w chwili, gdy staną się wymagalne.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 520 § 1 k.p.c.

Powyższe orzeczenie w całości zaskarżył uczestnik postępowania zarzucając mu nieważność postępowania (art. 379 pkt 1 k.p.c.) względnie naruszenie przepisów prawa materialnego - art. 467 k.c. oraz przepisów postępowania cywilnego (art. 693 pkt 1 k.p.c.).

Skarżący wniósł o uchylenie postanowienia wydanego przez Sąd Rejonowy oraz odrzucenie wniosku o zezwolenie na złożenie do depozytu sądowego w całości, względnie o zmianę postanowienia wydanego przez Sąd I instancji i oddalenie wniosku o zezwolenie na złożenie do depozytu sądowego w całości oraz zasądzenie na rzecz uczestnika kosztów postępowania wg norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja zasługuje na uwzględnienie, aczkolwiek z innych przyczyn niż wskazane przez skarżącego.

Zgodnie z art. 328 § 2 k.p.c. uzasadnienie powinno zawierać wskazanie podstawy faktycznej rozstrzygnięcia oraz wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa. Na wskazanie podstawy faktycznej składa się ustalenie faktów, które sąd uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł, i przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej. Sąd jest zatem zobowiązany do wyjaśnienia motywów podjętego rozstrzygnięcia w sposób umożliwiający przeprowadzenie kontroli instancyjnej zaskarżonego orzeczenia. Jeśli uzasadnienie nie spełnia wymogów określonych w art. 328 k.p.c. wówczas orzeczenie podlega uchyleniu, zaś sprawa zostaje przekazana do ponownego rozpoznania.

Zdaniem Sądu Okręgowego zaskarżone orzeczenie nie spełniało ww. wymogów. Sąd I instancji w swym uzasadnieniu wskazał jedynie podstawę prawą rozstrzygnięcia, niemniej jednak nie podał, czym się kierował dokonując przedmiotowego rozstrzygnięcia. Na jakich okolicznościach faktycznych się oparł uznając, że w niniejszej sprawie miał zastosowanie art. 467 pkt 4 k.c. Nie zostało także wyjaśnione jakie okoliczności leżące po stronie wierzyciela spowodowały, że wnioskodawca nie mógł spełnić świadczenia i konieczne było jego złożenie do depozytu sądowego.

W tym stanie rzeczy zaistniały podstawy do uchylenia zaskarżonego orzeczenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. Nie ulega bowiem wątpliwości, iż uzasadnienie postanowienia z dnia 6 grudnia 2012 roku uniemożliwiło Sądowi odwoławczemu kontrolę instancyjną. Sąd Okręgowy nie był bowiem w stanie stwierdzić, czy prawo materialne

i procesowe zostało należycie zastosowane. Warto także zauważyć, iż powyższe stanowisko jest powszechnie aprobowane w orzecznictwie i doktrynie (por. postanowienie SN z dnia 21 listopada 2001 r., I CKN 185/01, Lex nr 52726, zob. też wyroki SN: z dnia 18 marca 2003 r., IV CKN 1862/00, Lex nr 109420, z dnia 5 października 2005 r., z dnia 26 lipca 2007 r., V CSK 115/07).

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji postanowienia na podstawie art. 386§4 k.p.c. w zw. z art. 108§2 k.p.c. i art. 13§2 k.p.c.